

LBRIS

We know
books

Dizz Tate
Brute

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi

2024

1

— Unde e?

Asta ne imaginăm c-ar întreba mama ei în primă fază. Așa, încetișor, din ușa dormitorului lui Sammy. Va observa patul neatins. Plasa fluturând spasmodic, cu fereastra căscată larg. A doua oară când va întreba, vocea ei va tremura, iar a treia oară se va ridica și va trăda disperare.

Tatăl ei va alerga în cameră și va pune aceeași întrebare.

— Unde e?

Prima oară, cu o voce firavă, ca vocile surioarelor noastre când vin la noi în paturi, pentru că visele nu le dau pace. A doua oară când va întreba, va fi de parcă-n loc de cameră ar vorbi cu o persoană care refuză să-i spună ce știe, iar a treia oară va fi la telefon; vocea lui va fi cea cu care predică în biserică – o voce calmă,

plină de respect, chiar și atunci când povestește despre diavol și despre cum este în iad.

Întrebarea se va răspândi dintr-un apel în altul și îi va face pe oameni să se ridice de pe scaune și să urce în mașini.

Mama lui Sammy își va suna mama, apoi pe femeile de încredere din oraș și, deși nu vor repeta întrebarea, vor închide și vor suna alți oameni, sau poate chiar vor da o fugă până la ușile vecinilor, pentru că întrebarea e arzătoare și nu poate aștepta vaietele apelurilor. Ne imaginăm întrebarea plecând cu ecou din casa lui Sammy, părăsind Falls Landing, scurgându-se spre autostradă, peste ruinele șantierului, răspândindu-se către blocurile-turn. Până și lacul pare să se învoluteze, căci întrebarea îi gădilă suprafața ca o pală de vânt amenințător.

Noaptea face pete de întuneric pe cer, apoi îl acoperă dintr-odată.

Privim, cum am privit mereu.

Curând, vedem albastrul girofarurilor. Mașinile de poliție vin pe autostradă, una după alta. Le privim cum întorc pe rampa de ieșire și cum gonesc în jurul malului drept al lacului. Se înșiră și dispar pe poarta Falls Landing. Dincolo de zidurile albe vedem acoperișul casei lui Sammy. Pâlpâie – întuneric-albastru, întuneric-albastru. Ne imaginăm polițiștii avansând spre ușa ei, pumnii lor grei ciocnind; chipurile boțite ale părinților ei, în timp ce mama-l strânge de braț pe tată,

iar tatăl strânge între degete cadrul ușii. Ne imaginăm copiii vecinilor, care se trezesc din cauza luminilor străine reflectate în dormitoarele lor, mesaje albastre ce par să le cheme părinții, care se grăbesc să verifice în paturi dacă odraslele lor respiră în siguranță.

Ne tremură mâinile. Binoclul se mișcă. Ne silim să ne adunăm.

Siluețele încep să plutească și ele spre ieșire, pe poarta Falls Landing. Umblă solitare sau în grupuri. Nu sunt femei pe care le știm, dar le recunoaștem; sunt niște femei care apar mereu în plan secund în filme sau în vise. Sunt făcute pentru biserică: poartă fuste-pantaloni și pulovere în nuanțe pastel. Au lanterne frontale prinse pe capete, așa că nu le distingem trăsăturile. Fețele lor sunt cercuri de lumină, ca niște tablouri neterminate. Mărșăluiesc pe șantier și spre lac, de parc-ar plănui să-l cucerească. Unele scormonesc pământul cu prăjini lungi de metal. Altele au lopeți și furci. Înțepă și înjunghie pământul nostru. Se duc până-n buza lacului și unele își țin uneltele deasupra oglinzii lui, dar suntem bucuroase că niciuna dintre ele nu îndrăznește să-i tulbure liniștea. Lacul e întunecat și nu se distinge de cerul jos, fără stele, luminat când și când de petele de culoare ale parcului de distracții. O lună mică, nedefinită, se topește peste apă.

Urmărim traseele femeilor. Nu ezită. Merg întins. Nu par să se teamă, iar nouă nu ne place asta la străini. Se strâng pe șantier, scotocind la temeliiile caselor

neconstruite, privind sub prelate uitate, sub scânduri putrezinde și sub paleți. Bocăne și troncăne prin singura casă terminată, cea de prezentare, cu nasurile încrețite, cu lanternele trecând repede peste ace, peste sticlele de vin, peste salteaua pătată. De când un uragan a smuls acoperișul și muncitorii au plecat, casa de prezentare este un cuibușor de nebunii. După ce-a fost abandonată, cineva a târât înăuntru o saltea și-a ridicat deasupra ei un cort, s-o apere de ploaie. Cortul e subțire și ani la rând ne-am uitat prin el la formele și umbrele corpurilor care s-au întâlnit acolo, privind cum se împreunează și apoi se desprind. Ca niște îngeri păzitori, le urmărim cumiți pe femei de la ferestrele noastre, dar cele care caută nu par dornice să binecuvânteze locul. Toate mișcările lor mustesc de judecată. Trec peste suprafețe cu lanternele, nu găsesc nimic, așa că lasă ușa deschisă – nepoliticos.

Două femei mărșăluiesc mai departe, tot pe marginea lacului, trec de apartamentele noastre și se îndreaptă spre zona sălbatică, loc în care nici noi nu îndrăznim să mergem. Întoarcem binoclul spre stânga, le urmărim. Un halou de lanternă dezvăluie avertismentul de pe gardul de sârmă care înconjoară zona sălbatică – un om electrocutat, cu X-uri în loc de ochi și păr din scântei. Iarba înaltă de dincolo de gard e densă ca un zid. Privim cum una dintre femei își linge degetul mare și testează un romb de sârmă. Se curentează nițel. Rădem

LIBRIS | We know
BOOKS

pe înfundate. Ne închipuim impulsul electric străbătându-i oasele mari și uimite.

Căutarea lor e hotărâtă și pare cumva regizată; privind-le, ai spune că le auzim gândurile, tare, ca o incantație:

— Unde e? Unde e? Unde e?

Sunt lipsite de ton, militează și sunt sigure.

Deși le urmărim cu atenție, noaptea se lasă în jurul lor și le pierdem din vedere. Ne ghidăm după lanterne. Cercurile care luminează în reprize scurte dau la iveală o pisică dezvelindu-și dinții, un capăt de coadă de șarpe, sclipirea scării abandonate a lui Eddie, dar scena e ca un ecran negru punctat de explozia ocazională a pixelilor.

Ne împotrivism somnului, însă ceva ne trage pleoapele în jos, așa cum ni se-ntâmplă și când jurăm să stăm treze toată noaptea la petreceri în pijama, dar cafeaua și filmele horror nu fac decât să ne tulbure stomacul și să ne trimită vise stranii. Stăm turcește la ferestre, cu frunțile sprijinite pe sticlă. Acțiunea începe să ne scape printre gene. Femeile lipsite de chip, care luminează, se ridică în aer ca niște cosmonaute în misiune. Scările atârnă de țesătura cerului. Femeile sar să apuce fușteiele. Deschid gurile, parcă pentru a ne vorbi, dar n-auzim decât miorlăieli de pe stradă, motani care-și poartă bătăliile nocturne între blocurile noastre.

Când ne trezim, soarele tocmai ce-a apărut, un mușchi gros și roșu care sângerează de cealaltă parte a

lacului. Ne frecăm la ochi și privim fix. Femeile s-au întors. Aerul fierbinte se înceteșează în jurul lor. Par demoralizate și se mișcă lent prin incertitudinea rozalie a dimineții. Și-au abandonat uneltele și par să-i strige numele, iar și iar. Par desperate. Și-au pierdut hotărârea. Noi chicotim și focalizăm binoclul pe gurile lor, pe maxilarele lor care coboară și se cască:

— Sam-my, Sam-my, Sam-my!

Auzim mai multe sirene pe autostradă și zgomotul turiștilor scuipați afară de hoteluri spre parcurile de distracții de dincolo de lac.

Mamele noastre se apleacă peste paturi, iar noi ne lăsăm pleoapele să tremure sub mâinile lor reci. Ne place cum miroase mahmureala lor – iz de spirtoase și limetă.

— S-a întâmplat ceva, zic ele.

— Ce? șoptim noi.

— Fata preotului. Iubițica lui Eddie. N-o gădesc.

Nu deschidem ochii. *Iubițica*. Ne dăm ochii peste cap pe sub pleoapele lăsate.

— Aia cu părul scurt. Cum o cheamă?

Aia cu părul scurt! Mamele noastre sunt așa nevino-vate. Nu știu nimic despre atașamentul nostru feroce, despre inimile noastre care stau să iasă din găoace.

— Sammy, spunem noi.

Încercăm să ne păstrăm vocea calmă.

— Am făcut cafea, zic ele.

Și:

— O să vă explicăm ce s-a-ntâmplat.

Încuviințăm și le poftim afară.

De îndată ce ușa se închide după ele, ne întoarcem la ferestre. Șantierul s-a transformat în carnaval. S-au ridicat corturi în jurul casei de prezentare. Găleți de plastic pentru gunoi, aliniată lângă zidul Falls Landing, sunt pline acum cu gheață și cu sticle de apă. De-a lungul drumului au fost parcate camionete. În bene au detectoare de metal, bastoane, hârtie și bandă adezivă. Rămân și femeile, nu atât de multe pe cât am fi crezut – nu mai mult de o duzină, toate cu tricouri roz noi, ca o uniformă. Deși e o culoare luminoasă, tricourile n-au nicio formă, arată ca scoase dintr-un bax. Stau pe vine în fața corturilor, încălzind cafea la focuri de tabără sau spălându-se pe dinți, clătindu-se și scuipând în iarba călcată. Vedem mașina șerifului parcată lângă poarta Falls Landing. Șeriful, ca un copil trimis la colț, stă cu stația în mână. Prin sticla geamurilor noastre auzim voci pe care le recunoaștem, voci venite din alte apartamente, vocile mamelor și bunicilor noastre, voci din balcoane. Unele-și țin telefoanele la ureche cu umărul, un truc pe care l-au deprins pe când eram noi micuțe și voiam mereu să fim ținute în brațe. Unele strigă la vecinele lor. Nu înțelegem cuvintele, dar știm că spun:

— Unde e?

Sau poate că folosesc alte vorbe, dar asta vor să spună. Știm care dintre mame se roagă, care propun

explicații vulgare, care plâng deja, care pun prea multe întrebări. Cunoaștem fiecare tip de mamă.

Intrăm în bucătăriile noastre, adică-n colțurile acoperite cu linoleum, separate de covoarele maronii din livinguri. Ne turnăm cafea. Adăugăm frișcă French Vanilla. Trei lingurițe de zahăr. Televizorul e pe fundal, fără sonor. Vedem știrile obișnuite; despre incendiile care, cât e vara de lungă, izbucnesc noaptea prin oraș, dar sunt suficient de inofensive încât să se stingă de la sine, lăsând în urmă doar sticlă spartă și urme de funingine; despre muncitorii care fac în continuare grevă, stând pe lăzi lângă gardul fabricii de îngrășământ, cu aripi ca de înger răsărindu-le dintre omoplați, aripi de sudoare. Vedem știri despre fetița al cărei picior a fost smuls de un aligator chiar lângă lacul de pe terenul de golf: sunt imagini noi – cu mama ei, care făcea selfie-uri cu doar câteva minute înainte. Apoi apare poza lui Sammy, o poză recentă, cu capul ras și un piercing nou în urechea stângă. Cuvintele ULTIMA ORĂ apar pe burtieră, iar crainicii foșnesc mai repede hârțiile. Apoi vedem o poză cu tatăl ei, la o adunare, cu mâinile lui mari împreunate și ridicate.

Mamele noastre se întind și închid televizoarele.

Ne așezăm și le facem semn să înceapă.

— Nu cunoaștem toate detaliile, zic ele. Era ziua-n amiaza mare când a dispărut. N-a luat nimic cu ea.

LIBRIS | We know books
Totul era neatins, cu excepția plasei de insecte rupte de la geamul dormitorului.

Încuviințăm și suflăm în cafea. Înțelegem ce ne zic mamele. Uneori, când așteptăm să plătească la băcănie, ne uităm la avizier, unde-s afișele cu persoane dispărute. Unele au dispărut de ani de zile. Ne uităm la copii de peste tot, cu zâmbete lipicioase, cu rugămintele părinților lor. Suntem foarte atente mai ales la fete. Ne par cunoscute, și totuși au plecat într-un loc pe care mamele noastre nu ni-l vor descrie niciodată. Facem cercetări și ascultăm povești pline de mizerii, povești care ne scârbesc, deși, cumva, și noi le știm, doar că mamele noastre ni le-au zis folosind alte cuvinte. Ne dăm seama că pădurile nu sunt păduri, că lupii nu sunt lupi. În poveștile astea, cu care adormeam cândva, mamele sunt mereu alungate, blestemate sau moarte.

— Sunteți bine? ne întreabă ele. Tot orașul o caută. Nu vă faceți griji.

Ne uităm la ele.

— Nu vă imaginați mai știu eu ce, zic ele. Probabil s-a dus la o petrecere în pijama.

Rânjesc la noi. Au dinții de culoarea cafelei noastre, e de la regimul alternativ cu țigări și benzi de albire.

Ne îmbrăcăm cu grijă. Vrem să arătăm bine, dar fără să-și dea lumea seama c-am depus efort. Vrem să părem leneșe, superbe, nevinovate. Paturile noastre se

LIBRIS | We know books
sufocă de hainele probate și aruncate apoi claie peste grămadă.

Leila poartă șortul în care face sport și un hanorac negru, care a fost al tatălui ei. Britney, un tricou cu guler polo bleu, clipsuri cu fluturași în păr și o pereche de blugi scurți albi, la care râvnim până la ultima. Jody are șlapi cu strasuri lipite pe barete. Hazel, un costum de baie roșu, mai vechi, de-al lui Jody, vârat în șort și îndesat cu șervețele, să stea mulat. Isabel poartă o fustă largă și perle de plastic într-un colier lung. Christian, vestă cu dungulițe și dermatograf, aplicat în trei straturi. Ne privim dur în oglindă. Sammy nu mai e, ne gândim, și fețele noastre nu se clintesc. Nu trădăm nimic. Ne întindem fard de pleoape până la sprâncene. Ne dăm buzele cu ruj și luciu de buze. Zâmbim. Sclipim. De parcă nici nu existăm.

Ne întâlnim afară și mergem mai încet, să scăpăm de mame. Rămânem în urma lor și înconjurăm lacul la pas. Scara lui Eddie zace în iarbă, aproape de doc. Sărim ca la șotron, din pătrat în pătrat. Călcăm pe fiecare crăpătură din trotuar.

— Mama spune că nu face decât să-și pună mama la încercare.

— Mama spune că, dacă ei n-o găsesc, n-o mai găsește nici dracu'.

— Mama crede că-i ciudat că taică-său spune pe la știri că-i un înger – că-i moartă, gen.